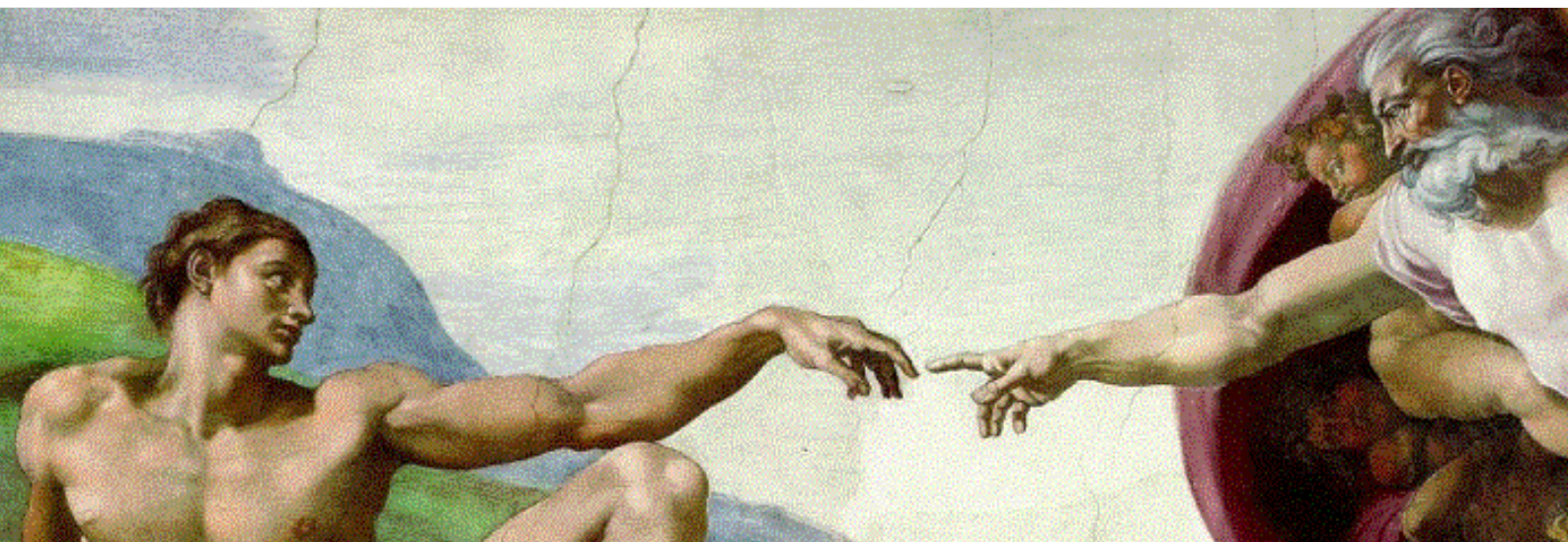

Syllabus seizoen 2011

Het Onze Vader

Gedicht

*Wat zou er voor U,
Heer,
voor wiens ogen bloot ligt
de afgrond van het menselijk geweten,
wat zou er verborgen kunnen zijn
in mij
ook al wilde ik het niet belijden
voor U?*

U zou ik dan immers verduisteren
voor mijzelf
maar niet mijzelf
voor U!

Nu echter,
Nu mijn zuchten getuigt,
dat ik mijzelf mishaag,
nu ik mijzelf mishaag,
nu straalt Gij
en behaagt Gij
en laat Gij U beminnen
en begeren.

Dit alles doet Gij
opdat ik worden zou schaamrood
over mijzelf
en verwerpen zou
mijzelf
en verkiezen
U.

En noch in U
noch in mijzelf
wil ik behagen scheppen
dan omwille
van U.

Voor U dan,
Heer,
ligt open mijn leven –
wie ik ook ben.

Augustinus, Belijdenissen X, 2,2

Inleiding

Beste leden,

Het nieuwe JV seizoen is weer begonnen.

Iedere vrijdagavond zal er een Bijbelstudie gehouden worden.

We zoeken daarin de boodschap van God, we willen ontdekken wat Hij met ons voor heeft.

Het is belangrijk om met leeftijdsgenoten en/of vrienden stil te staan bij Gods Woord.

Door een degelijke studie kun je de oppervlakkige beschouwingen achter je laten.

Verrast over nieuwe ontdekkingen, bewogen door de impact van Gods Woord voor ons.

Dat mogen we doen midden in een tijd van hevige secularisatie buiten en binnen de Kerk.

Daar mogen we God voor danken.

Dit seizoen zullen we stil staan bij het 'Onze Vader'.

Voor ons wellicht een bekend gebed.

We zullen ontdekken dat het gebed ons veel te zeggen heeft.

Misschien houdt het ons wel een spiegel voor, moeten we zo bidden?

In veel kerken is het een vast onderdeel in de liturgie van de eredienst,

als gemeente, als lichaam van Christus het 'Onze Vader' uitspreken.

Het gebed kan ons bepalen bij: 'hoe te bidden?'.

Dit gebed is ons gegeven, door God zelf.

Toen de discipelen aan Jezus vroegen; 'Heer, leer ons bidden!', antwoordde Jezus met het uitspreken van dit gebed.

Het is een volmaakt gebed, zoals Christus volmaakt was.

Het gebed gaat over ons hele mens - zijn,

en is enkel en alleen gericht op de eer van God.

Het gaat om de navolging van Christus.

We dienen pelgrims te zijn op weg naar de heilige stad,

gericht op het doen van de wil van God.

Alles is daar ondergeschikt aan.

Betrokkenheid rondom het thema is erg belangrijk.

Zorg ervoor dat je je weet voor te bereiden.

Door middel van het stukje in de syllabus, door middel van een uitleg of wat dan ook.

We willen stimuleren dat men elkaar gaat bevragen, dat men een drang krijgt naar meer kennis van God. Niet alleen voor onszelf, ook voor de buitenwacht.

Dit alles tot lof en eer van onze Heer, Jezus Christus.

Namens de 'Syllabuscommissie' wensen wij jullie een gezegend JV seizoen toe!

Frans de Koeijer & Maarten Klok

Uitleg syllabus project

De syllabus is iets nieuws op onze JV, een korte uitleg is daarom wel op zijn plek.

Met de syllabus willen we bereiken dat er een verdieping komt van de Bijbelstudie. Je bent nu in de gelegenheid om je voor te bereiden, om op onderzoek uit te gaan. Daarnaast kun je hem gebruiken in de gesprekken binnen de groepjes. Als commissie hebben we ervoor gekozen om de tekst – uitleg zo veel mogelijk objectief te houden. Het inleidingsgroepje blijft op dezelfde manier functioneren, wellicht met wat meer de focus op de praktische uitwerking van het Bijbelgedeelte. Zo zijn we in ieder geval iedere avond verzekerd van een stukje kennis.

Zoals de apostel Paulus ons voorhoudt, we moeten niet blijven steken in de melk wat de pasgeborenen drinken, we dienen ons ook te laven aan het vaste voedsel. Daar is de jeugdvereniging een middel voor. We hopen dat deze syllabus daar aan kan bijdragen. Dat we door dit alles mogen groeien in de kennis van onze Heer, Jezus Christus. Dat kan door ons te verdiepen in zijn Woord, door God gegeven om zich aan ons te openbaren.

Per avond is er door een jv – lid een gedeelte uitgelegd, dit Bijbelgedeelte houdt verband met een bede uit het 'Onze Vader'.

We willen iedereen danken voor zijn bijdrage aan het project. Is het niet in de lay – out, niet in het schrijven van een stukje dan was het wel voor een bemoedigend woord.

Hopende op een terugkerend fenomeen, de syllabus.

Maarten Klok, namens de syllabuscommissie.

Het Onze Vader

- 1 O onze Vader, trouwe Heer,
zie uit uw hemel op ons neer;
breng ons als broeders bij elkaar,
maak onze arme woorden waar,
laat wat wij spreken met de mond
opwellen uit des harten grond.
- 2 Geheiligd zij uw naam, o Heer,
bewaar ons door de rechte leer,
en maak ons doen en laten rein,
dat wij U niet tot schande zijn.
Breng Gij weer thuis te rechter tijd
het arme volk, dat wordt misleid.
- 3 Uw koninklijke heerschappij
zij nu en eeuwig ons nabij.
Geleid ons tot het bruiloftsfeest
door alle gaven van de Geest.
Sla het geweld van satan neer,
behoed uw eigen kerk, o Heer.
- 4 Als in de hemel hoog en klaar
zo zij op aarde openbaar
uw wil die heilig is en goed.
Neem in bezit ons vlees en bloed,
en maak ons, Heer, in lief en leed
gehoorzaam, tot uw wil gereed.
- 5 Heer, aller ogen zijn gericht
op U, die leven geeft en licht.
Geef ons vandaag ons daag'lijks brood,
spaar ons voor ziekte en hongersnood.
Geef ieder zo zijn deel, o Heer,
dat hij het neemt te uwer eer.
- 6 Vergeef o Vader onze schuld,
zodat weer blijdschap ons vervult;
gelijk wij van hun schuld ontslaan
al wie ons hebben kwaad gedaan.
Maak zo uw vrede openbaar.
U dienend dienen wij elkaar.
- 7 Leid ons niet in verzoeking, Heer.
Wees ons een sterke tegenweer
ter linker en ter rechterhand.
Wij houden in uw hoede stand,
al woedt de boze onverpoosd,
omdat uw Geest ons hart vertroost.
- 8 Verlos ons van de bozen macht,
rondom ons heen heerst diepe nacht.
Verlos ons van de eeuw'ge dood
en sta ons bij in stervensnood.
Neem onze zielen in uw hand
en breng ze in het vaderland.
- 9 U is en worde toegebracht
het rijk, de heerlijkheid, de kracht,
U onze Vader op de troon
die tot ons zendt uw lieve Zoon,
die ons door uwe Geest geleidt,
U zij de lof in eeuwigheid.
- 10 Amen dat is: zo zal het zijn.
Al is 't geloof maar zwak en klein,
Gods goede trouw is groot en sterk
en Christus pleit voor heel zijn kerk.
Waar in zijn naam gebeden is,
is Amen zeker en gewis.

“Onze vader die in de hemelen zijn”

2 Kronieken 20: 1 – 12

Door: Fennanda

1Enige tijd later trokken de Moabieten en de Ammonieten, samen met een deel van de Meünieten, tegen Josafat ten strijde. 2Boodschappers kwamen Josafat melden: ‘Een groot leger valt u aan vanuit Edom, aan de overkant van de zee. Ze zijn al bij Chaseson-Tamar.’ (Dat is Engedi)

In dit Bijbelgedeelte lezen we dat er boodschappers komen bij Josafat, de koning van Juda, om te melden dat er een groot leger vanuit Edom, Juda aan gaat vallen. Josafat wat betekent ‘de Heer is rechter’ was de opvolger van zijn vader koning Asa.

3Josafat schrok hevig en hij besloot de HEER om raad te vragen. Hij kondigde in heel Juda een vastendag af, 4en uit werkelijk alle steden van Juda kwam men bijeen om de HEER om raad te vragen.

Bij deze verzen lees je dat Josafat nadat hij de mededeling heeft ontvangen schrikt. In zijn angst besluit Josafat de Heer om raad te vragen. Hieruit blijkt dus dat Josafat een godsdienstige koning was en dat hij het woord van God naleefde. Hij gaf Juda de opdracht om te gaan vasten, terwijl dat in gang werd gezet kwamen er mensen vanuit allerlei plaatsen bijeen om de Heer raad te plegen.

5Toen de gemeenschap van Juda en Jeruzalem zich in de nieuwe voorhof van de tempel had opgesteld, trad Josafat naar voren 6en zei: ‘HEER, God van onze voorouders, u bent God in de hemel en u heerst over de koninkrijken van alle volken. In uw hand liggen macht en kracht besloten, niemand kan zich tegen u verzetten.

In deze twee verzen lees je dat de menigte zich nu op één plek heeft gevestigd, namelijk in het nieuwe voorhof van de tempel. Toen kwam Josafat naar voren en sprak God aan. In vers 6 lees je duidelijk dat Josafat zich overgeeft en het lot van hem en van het hele volk in de handen van de vader legt.

7U, onze God, hebt de vroegere inwoners van dit land voor uw volk Israël verdreven en het voor altijd aan de nakomelingen van uw vriend Abraham toebedeeld.

Hier lees je een stukje geschiedenis. Het volk van God, Israël heeft al een lange geschiedenis met veel verdrijvingen, denk aan de uittocht van Egypte, oorlogen en onderdrukkingen meegemaakt. In vers 7 zegt Josafat juist duidelijk dat God het volk van Israël nog nooit heeft laten staan, en altijd voor Zijn volk gezorgd heeft.

8Zij gingen er wonen en bouwden er een heiligdom voor uw naam, dat ze inwijdden met de woorden:9“Wanneer enig onheil ons treft, het straffend zwaard of de pest of een hongersnood, en wij ons voor deze tempel voor u opstellen – in deze tempel immers woont uw naam – en u in onze ellende aanroepen, aanhoor ons dan en kom ons te hulp.

“Uw Naam worde geheiligd”

1 Petrus 2: 1 – 17

Door: Juliëtte

Met de tweede regel van het gebed zeggen wij dat we willen dat Gods naam door alle mensen geheiligd zal worden. De regel verwijst daarmee naar de tien geboden, waarin God in de eerste drie geboden vraagt om heiliging; wij moeten niets anders willen dan alleen Zijn naam eren.¹

Dit schrijft Petrus ook in zijn eerste brief, hij begint met een lofprijzing. Petrus begint de brief in hoofdstuk 1 al met dat wij God moeten loven. Daarom staat er in het eerste vers van hoofdstuk 2: “*Ontdoe u **dus** van...*” We moeten dus eerst de negatieve dingen aan de kant zetten, omdat we weten dat God alle lof toekomt, zoals in hoofdstuk 1 omschreven staat. Daarna moeten we zijn als pasgeboren zuigelingen, zoals Petrus in vers 2 omschrijft. Dat is, als mensen, die opnieuw zijn geboren door Gods Geest en Woord.² Mensen die tot geloof komen worden opnieuw geboren en moeten verhangen naar de zuivere, geestelijke melk. Om te kunnen groeien hebben wij het Woord nodig. Want, zo staat in vers 3: “*Indien u tenminste geproefd hebt dat de Heere goedertieren is.*” Het zegt dat wij die zuivere melk moeten herkennen, we weten dat we er van zullen groeien. Het is goed en het doet verlangen naar meer. Zoals pasgeboren baby’s gulzig melk drinken. Zuivere melk. Hier gaat het niet over de ervaring bij het avondmaal of iets dergelijks, het gaat puur om Gods Woord. Dat doet verlangen naar meer want je hebt het steeds nodig, het doet groeien. Daarvoor moet je naar God gaan.³

Petrus schrijft dat hij wil dat christenen zich nader aansluiten bij Christus, want hij is de levende bouwsteen waarop een geestelijke huis wordt gebouwd. Belangrijk is te weten dat in vers 4 en 5 in de oorspronkelijke Griekse tekst een meervoud staat. Petrus heeft het dus niet over ‘u’ als één persoon die naar Christus moet gaan, nee; gezamenlijk moeten wij naar Hem toe gaan. Het is een oproep om ons gezamenlijk bij Hem te voegen. Jezus wordt gezien als een hoeksteen. Een steen die iedereen meteen opvalt; erg belangrijk voor de stevigheid van een gebouw. De grote Architect maakt er een indrukwekkend huis van; de gemeente. Levende stenen die zich samenvoegen bij dé levende Steen vormen zo samen een huis waar God wil wonen. Een christen staat niet op zichzelf, maar behoort als lid van de gemeente tot een groter geheel.

In het volgende vers heeft Petrus het over priesterschap. Priesterschap is het werk wat priesters mogen doen. De gedachte van het priesterschap nadat Jezus is gekomen is dat alle gemeenteleden een taak kunnen uitvoeren. God geeft allerlei taken aan verschillende

¹ Meij, F. van der, *De Bijbel voor beginners*, Amsterdam: Athenaeum – Polak & Van Genneep, 2005.

² *De bijbel met kanttekening*. <http://bijbel.coas.nl/BijbelMetKantTekeningen/1pt2.ht>. Bezocht op 10 september 2011.

³ Houwelingen, P.H.R. van, *1 Petrus, Rondzendbrief uit Babylon*, Kampen: J.H. Kok B.V., 1991.

mensen, zodat een ieder op zijn/haar manier God mag dienen. Vroeger hadden alleen de priesters, namens het volk, contact met God en zij brachten offers. Nu is het priesterschap een voorrecht voor een ieder, niemand is uitgesloten. Voor een ieder is er dus een directe relatie met God mogelijk.

In vers 11 heeft Petrus het over vreemdelingen. Waarschijnlijk is deze brief door Petrus geschreven rond het jaar 60, hoewel sommigen menen dat het aan het eind van de eerste eeuw is geschreven. In ieder geval is deze brief gericht aan christenen die in verschillende plaatsen in Klein-Azië wonen. Deze christenen verkeerden in moeilijke omstandigheden: ze leefden in een heidense wereld en worden om hun geloof vervolgd (1 Petrus 1:6, 4:12). Door zowel Joden als heidenen. Dit komt doordat de christenen die tot geloof zijn gekomen ook een andere levensstijl aannamen. Petrus spoort aan om door middel van goed gedrag te laten zien hoe je als christen bent. We moeten dus juist laten zien waarin we anders zijn. In dat 'anders'-zijn kun je een getuige zijn, ook in de manier waarop je met negatieve reacties omgaat. Je laat dan zien dat het geloof doordringt in je hele bestaan; in je meningsvorming, in de keuzes, je relaties etc.⁴ Hopelijk gaat men dan inzien: niet deze mensen, maar God is aan het werk! Goede werken zijn dus transparant: ze laten Gods licht binnen. Dit doet denken aan wat Jezus in de Bergrede zegt: *"Laat uw licht zo schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken zien en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken."* (Herziene Statenvertaling, Mattheüs 5:16)

Na de introductie over een goede levenswandel, volgen enkele concrete aanwijzingen. Christenen moeten hun plaats vinden binnen het bestaande netwerk van de maatschappij. Petrus geeft de houding aan tegenover hoger geplaatsten. Het gaat hierbij niet om onpersoonlijk bestuursapparaat, maar om herkenbare overheidspersonen: de vorst of zijn vertegenwoordigers. Wij moeten hen eren met de eer die hun toekomt. Niet met meer dan dat, omdat zij niet meer zijn dan ons, want wij zijn allemaal schepselen van God.⁵ Doordat je als christen niet beheerst wordt door angst voor kritiek of tegenwerking, ben je geen slaaf. Je bent een vrij mens. Vrije mensen zijn tegelijk slaven van God. Ware vrijheid is een geschenk voor Gods kinderen, zo staat in Johannes 8: 31-36.

Broederliefde wordt vaker in deze brief van Petrus onderstreept (1 Petrus 1:22, 3:8, 4:8). Dat is ook wel begrijpelijk, want het broederschap geldt niet alleen voor een kerkelijke gemeente, maar voor de hele wereld. Petrus wil dat wij ons gezamenlijk bemoedigen en versterken. Zo luidt ook de opdracht van Jezus: *"Versterkt u broeders!"* (Statenvertaling, Lucas 22:32) Die versterking maakt ons als christenen één en het doet ons uitstralen dat het God is die ons sterk maakt. Ja, hopelijk gaat men dan inzien: niet deze mensen, maar God is aan het werk! Dat is precies wat de tweede regel van het 'Onze Vader' ook zegt: dat iedereen zal inzien dat Gods naam geheiligd moet worden!

⁴ Markus, H., *Kerkdienst Hervormde Gemeente te Putten, Heilige Doop op zondag 4 september 2011*, <http://www.hervormdputten.nl/modules.php?name=Kerkdiensten>. Bezoekt op 5 september 2011.

⁵ *De bijbel met kanttekening*. <http://bijbel.coas.nl/BijbelMetKantTekeningen/1pt2.ht>. Bezoekt op 10 september 2011.

“Uw Koninkrijk kome”

Openbaring 22

Door: Janine

Het boek Openbaring – ook wel Apocalyps genoemd – is een boek waarin God door visioenen geheimen aan mensen onthuld. De schrijver van het boek, Johannes, ontvangt rond het jaar 90 deze Openbaring van God.

Achtergrond: in de tijd dat het boek geschreven is werden christenen vervolgd door de Romeinen omdat zij niet de beelden van de Romeinse keizer wilden vereren. De visioenen in het boek gaan over die periode en over de tijd dat Jezus Christus terug zal komen op aarde. Openbaring is bedoeld om de christenen in Klein-Azië te bemoedigen; een hart onder de riem te steken. Zij moeten proberen de ellende te doorstaan. De schrijver wil laten zien dat God en Christus de echte macht over de wereld hebben. De duivel heeft nog wel macht – te zien aan de vreselijke dingen die de christenen meemaken – maar Christus zal snel terugkeren en de duivel heeft dan geen macht meer. Het laatste gedeelte van Openbaring (hoofdstuk 21 en 22) gaat over de nieuwe hemel en de nieuwe aarde, het Koninkrijk van God, het nieuwe Jeruzalem.

Openbaring 22: 1-5

De engel toont Johannes het nieuwe Jeruzalem; het herstelde paradijs. Uit de troon van God stroomt een kristalheldere rivier waarvan het water eeuwig leven geeft. Hiermee worden de beloften in Ezechiël 47:1, Zacharia 14:8 en Joël 4:18 vervuld. De profeet Ezechiël schrijft al over een rivier die uit de tempel stroomt. Volgens de schrijver zijn God en het Lam zelf de tempel (zie Openbaring 21:22). De boom des Levens uit het paradijs wordt het geboomte des levens, waar ook in Ezechiël 47:12 over gesproken wordt en is nu voor iedereen toegankelijk, want de vloek is opgeheven. rijen bomen op straat en aan weerszijden van de rivier (Ez. 47:7). De bladeren van de boom zullen tot genezing van het volk zijn, dat betekent dat er geen ziekte zal zijn. Er is niets meer waarop nog een vloek rust, de vloek uit Genesis 3:17 is opgeheven en daarmee wordt Zacharia 14:11 vervuld. (Vervloeken betekent: overleveren aan de machten en invloeden van het rijk der duisternis.) Het zal geen nacht meer zijn, ook dit is terug te vinden in een van de oude profeten, Jesaja 60:19-20.

God staat in het midden, Zijn dienstknechten zullen hem vereren en Zijn aangezicht zien, wat in de huidige wereld niet mogelijk is (Ex. 33: 20). Zijn naam staat op hun voorhoofd, als een teken dat zij Hem voor eeuwig toebehoren.

Openbaring 22: 6-21

In het slot van Openbaring is er een afwisseling van stemmen, waarbij het niet bij alle stemmen zeker is wie er spreekt; de woorden van Christus zelf in een aantal verzen, die waarschijnlijk worden overgebracht door de engel die met Johannes spreekt. Herhaaldelijk wordt betuigd dat Jezus Christus spoedig komt. Vers 11 sluit aan op vers 12 waarin de kwaaddoener kwaad zal blijven doen en zal daarvan net als diegene die goed doet, het gevolg daar later zelf van zal ervaren. Hoe meer het einde nadert, hoe meer de tegenstelling tussen goed en kwaad duidelijk wordt. Ook de profeten van het oude verbond spraken al

“Uw wil geschiedde, gelijk in de hemel alzo ook op de aarde”

1 Koningen 3: 3 – 28

Door: Maarten

In dit gedeelte staan we stil bij het gebed dat Salomo tot God richt. De wil van God en Salomo lijken samen te vallen, Salomo vraagt in diepe afhankelijkheid aan God om hulp. Gods wil komt in dit gedeelte duidelijk naar voren.

Het gedeelte begint opmerkelijk, het lijkt alsof we Salomo er op betrapten de dienst van God niet helemaal zuiver te nemen. Weliswaar heeft hij God lief, wat tot uiting komt in zijn *‘wandelen overeenkomstig de verordeningen van zijn vader David’*, maar dan komt daar het woord *‘alleen’*, wat toch een soort gebrek lijkt aan te duiden.

Zeker omdat we in Lev. 17:3-4 lezen dat op offers die niet bij de tabernakel gebracht worden onomwonden de doodstraf gesteld wordt.

Het is daarom goed om het offeren op de offerhoogten wat nader te bezien.

Voordat Israël haar eerste centrale heiligdom, de tabernakel, kreeg offerde ook de aartsvader Abraham al op hoge plaatsen: nl. op de bergen (Gen. 7:8).

Toen echter de tabernakeldienst ingesteld werd, is met het eerder aangehaald gebod de offerdienst gecentraliseerd.

Echter toen onder het hogepriesterschap van Eli de ark door de Filistijnen buitgemaakt werd, lezen we ook van Samuël dat hij deelnam aan offerfeesten op de hoogten (1 Sam. 9:11-25). Met name van deze laatste kunnen we aannemen dat bij offers in zijn aanwezigheid op een dergelijke plaats geen sprake geweest zal zijn van afgodische smetten, bovendien vermeldt de Bijbel geen sancties van God.

Ook vers 2 van ons hoofdstuk biedt nog een verklaring voor deze offerlocatie: *‘want tot in die dagen was er nog geen huis voor de Naam van de HEERE gebouwd.’*

Daargelaten of we de tabernakel niet als een dergelijk huis kunnen aanmerken nu de ark na wegvoering door de Filistijnen nooit meer terug in Silo is gekomen, mag wel geconcludeerd worden dat het offeren op de hoogten tot eer van God al veel langer gebruikelijk was in Israël. Dit ondanks het gedurende de woestijnreis gegeven verbod.

Hoewel we het dus gemakkelijk aan afgodendienst kunnen verbinden, moeten we voorzichtig zijn om Salomo hierin te veroordelen.

Na deze ‘mededeling’ die vers 3 ons doet over Salomo’s leven, staat in de verzen 4 t/m 15 de droom van Salomo centraal. De koning gaat, opnieuw, naar een hoogte. Ditmaal die van Gibeon. Reden waarom juist deze hoogte door Salomo is uitgekozen als plek voor zijn gigantisch offer, vormt mogelijk 1. Kron. 21:29 waaruit blijkt dat ook de ark lange tijd op deze hoogte heeft gestaan. In de nacht na het offerfeest verschijnt God aan Salomo en vraagt hem in een droom om zagezegd een wens te doen. Salomo begint niet met een onmiddellijk antwoord maar spiegelt God eerst voor de goedheid die Hij destijds aan Salomo’s vader bewezen heeft. Eigenlijk spreekt al hieruit dat Salomo niets liever wil dan een continuering van deze verhouding tussen God en de nieuwe koning van Israël.

Waar God in vers 6 de handelende persoon is in Salomo’s antwoord, spreekt de koning in vers 7 over zichzelf. Hij erkent zijn jeugdigheid en met de zinsnede *‘ik weet niet uit of in te gaan’* ook zijn eigen onervarenheid. Immers, met dit in- en uitgaan doelt Salomo op het Israëliisch gebruik waarbij ‘zaken’ gedaan werden in de stadspoort. Het daar in- en uitgaan

hield dus de nodige levenswijsheid in die voor dergelijke zaken benodigd was. Het is hierbij ook goed om te beseffen dat Salomo toen hij de troon besteeg inderdaad nauwelijks levenservaring had opgedaan, terwijl zijn vader David voordat hij koning werd toch zeker al de nodige ingrijpende gebeurtenissen had meegemaakt.

Na deze 'inleiding' volgt Salomo's eigenlijke wens: *'Geef dan Uw dienaar een opmerkzaam hart, om recht te kunnen spreken over Uw volk, om met inzicht onderscheid te kunnen maken tussen goed en kwaad'*. Gods goedkeuring over Salomo's keuze blijkt uit de wensen waarmee God de keuze in vers 11 contrasteert: een lang leven, rijkdom en de dood van zijn vijanden. Uit Salomo's keuze spreekt de wens om Israël goed te kunnen richten, een wens in landsbelang dus. Als oosters vorst had Salomo twee belangrijke plichten: hij moest het leger aanvoeren in oorlogstijd en moest rechtspreken in vreedetijd. Door niet voor de dood van zijn vijanden te kiezen, maar zoals vers 11 zegt voor *'inzicht ... om naar rechtszaken te kunnen luisteren.'* kiest Salomo dus conform zijn naam voor de vrede. Behalve de vervulling van zijn wens krijgt Salomo vervolgens ook nog rijkdom, eer en een lang leven. Ongevraagd! Een parallel valt hier te trekken met Matt. 6:33 waar bij het maken van de goede keuze ook de minder cruciale zaken worden beloofd toegeworpen te zullen worden. Opmerkelijk is dat slechts aan de belofte van het lang leven de conditie van het houden van Gods geboden wordt verbonden. De Bijbel vertelt ons niets over de leeftijd waarop Salomo gestorven is, maar historici zijn het er over eens dat die rond de 44 moet zijn geweest.

Nemen wij dit over dan blijkt wel dat de voorwaarde die God aan zijn belofte verbond ernst is gebleken.

Terug in Jeruzalem wordt Salomo meteen in het spreekwoordelijk diepe gegooid wat betreft zijn koninklijke plicht tot rechtspreken. Twee vrouwen procederen over de 'eigendom' van een kind. En wat voor vrouwen; vers 16 duidt hen aan als hoeren. Verklaring hiervan maakt duidelijk dat we hierbij moeten denken aan vrouwen die samen een logement ofwel bordeel runnen. Elders in de Bijbel vinden we een soortgelijk levensonderhoud ook terug, namelijk bij het verhaal van de verspieters en Rachab.

Hoe het ook zij, beide vrouwen hebben een kind en nu één daarvan is overleden claimen beiden de overgeblevene.

Het is in het oordeel in deze zaak dat we de door God aan Salomo gegeven wijsheid voor het eerst zien. Als Salomo voorstelt om het overgebleven kind eerlijk in twee helften te delen wordt het de ware moeder teveel: *'want haar medelijden werd opgewekt.'* Ik vind dat zacht uitgedrukt. in de oorspronkelijke Statenvertaling staat het er wat nadrukkelijker: *'haar ingewand ontstak over haar zoon'*. Dat is een uitdrukking die we in de Bijbel meer tegenkomen en die duidt op een erg heftige gemoedsbeweging.

In dit geval een gemoedsbeweging van ware moederliefde die zo hoog oploopt dat de andere vrouw niet in staat is deze na te bootsen.

Zij stemt dan ook toe in Salomo's plan om het kind in tweeën te snijden.

Zo vormt deze rechtszaak een duidelijk bewijs dat God aan Salomo de gevraagde gave heeft gegeven. Hij heeft het opmerkzaam hart en luisterende oor gekregen waardoor hij aan de twee vrouwen zodanig uitspraak heeft weten te ontlokken dat hij het juiste vonnis heeft kunnen vellen.

Mooi is ook dat in het laatste vers nog duidelijk wordt dat het volk Israël ziet dat dit 'Salomonsoordeel' een uitvloeisel is van de wijsheid die de koning van God gekregen heeft. Het volk begrijpt dat in hun koning Gods wijsheid is om recht te doen. Salomo's wens om het landsbelang middels goede rechtspraak te dienen wordt door middel van deze geschiedenis geheel en al vervuld.

“Geef ons heden ons dagelijks brood”

Mattheus 6: 19 t/m 34

Door: Bennie

In het vorige hoofdstuk (Mat. 5) lag de focus vooral op de zegeningen en de verantwoordelijkheden in het Koninkrijk van God. De discipelen van Jezus werden vergeleken met het zout van de aarde en het licht van de wereld, zodat de wereld hun goede en slechte daden zou zien. Dit gedeelte gaat over één van die goede daden, namelijk dat een discipel volledig op God moet vertrouwen en Zijn Koninkrijk eerst en voor alles moet zoeken.

19 Verzamel geen schatten voor u op de aarde, waar mot en roest ze verderven, en waar dieven inbreken en stelen; 20 maar verzamel schatten voor u in de hemel, waar geen mot of roest ze verderft, en waar dieven niet inbreken of stelen; 21 want waar uw schat is, daar zal ook uw hart zijn.

In deze verzen worden de schatten in de hemel vergeleken met schatten op de aarde. Met een schat wordt niet alleen het object, maar ook de opslagplaats bedoeld. De opslagplaats is net zo belangrijk als de schat zelf! Mot was een symbool van vernietiging, zeker bij kleding. Het Griekse woord voor roest betekent letterlijk: eten of eter. De bedoeling van deze voorbeelden is dat duidelijk wordt dat een schat op deze aarde nooit blijvend is. De Joden dachten dat het hart de ziel van de mens representeerde. Dus als de ziel op God gericht is, zal ook daar de schat zijn.

22 De lamp van het lichaam is het oog; als dan uw oog oprecht is, zal heel uw lichaam verlicht zijn; 23 maar als uw oog kwaadaardig is, zal heel uw lichaam duister zijn. Als het licht dat in u is, duisternis is, hoe groot is dan de duisternis zelf!

Nu ligt de focus niet meer op het hart, maar op het oog. Als het oog goed, gezond en oprecht is, dan is alles goed. Maar wat als dat niet zo is? Dan zal heel uw lichaam duisternis zijn. Het gaat Jezus hier niet om het lichamelijke oog, maar vooral om de geestelijke gezondheid van de discipelen. Als bijvoorbeeld geld een prioriteit wordt in het leven van de discipelen, zal het licht gedoofd worden en het lichaam zal duister zijn.

24 Niemand kan twee heren dienen, want of hij zal de één haten en de ander liefhebben, of hij zal zich aan de één hechten en de ander minachten. U kunt niet God dienen en de mammon.

De woorden ‘heren’ en ‘dienen’ verwijzen naar de relatie van een slaaf met zijn eigenaar. In die tijd was het mogelijk om als slaaf meer dan 1 heer te dienen, maar Jezus zegt hier dat niemand 2 heren gelijk en tegelijk kan dienen.

In het Hebreeuws betekenen haten en liefhebben niet per se elkaars tegenovergestelde. Vaak wordt er minder of meer liefhebben mee bedoeld. Het vers eindigt met een samenvatting: *U kunt niet God dienen en de mammon.* Het Griekse woord voor geld is mammon. Mammon betekent zoveel als rijkdom, eigendom of bezittingen, zonder de negatieve klank die het gewoonlijk met zich meebrengt. Het Griekse woord voor dienen

betekent een slaaf van iemand zijn. Dus hier wordt bedoeld dat bezittingen niet slecht zijn in zichzelf, maar dat iemand geen slaaf van bezittingen kan zijn én een discipel in het Koninkrijk van God.

25 Daarom zeg Ik u: Wees niet bezorgd over uw leven, over wat u eten en wat u drinken zult; ook niet over uw lichaam, namelijk waarmee u zich kleden zult. Is het leven niet meer dan het voedsel en het lichaam meer dan de kleding?

In dit vers laat Jezus duidelijk zien dat Zijn discipelen niet bezorgd moeten zijn over hun leven. Het leven is veel belangrijker dan voedsel en het lichaam is veel belangrijker dan kleding. Het woord leven, wat in het Grieks de ziel betekent, verwijst niet alleen naar het biologische leven, maar meer naar het hele menselijk bestaan tegenover God. In Mattheus 16:26 zegt Jezus ook het volgende: *Want wat baat het een mens, als hij heel de wereld wint en aan zijn ziel schade lijdt?* Hieruit blijkt ook hoe belangrijk de ziel voor God is.

26 Kijk naar de vogels in de lucht: zij zaaien niet en maaien niet, en verzamelen niet in schuren; uw hemelse Vader voedt ze evenwel; gaat u ze niet ver te boven?

27 Wie toch van u kan met bezorgd te zijn één el aan zijn lengte toevoegen?

28 En wat bent u bezorgd over de kleding? Kijk naar de lelies in het veld, hoe ze groeien; ze werken niet en spinnen niet;

29 en Ik zeg u dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid niet gekleed ging als één van deze.

30 Als God nu het gras op het veld, dat er vandaag is en morgen in de oven geworpen wordt, zo bekleedt, zal Hij u niet veel meer kleden, kleingelovigen?

In de verzen 26-30 geeft Jezus 2 voorbeelden uit de natuur. Het eerste voorbeeld is die van de vogels in de lucht. Veel christenen vinden dit moeilijke voorbeelden. Zorgt God ook voor de vogels die sterven van de honger? Nog erger, hoe zit dat met mensen die op God vertrouwen en geen eten hebben? Zegt Jezus dat zijn discipelen maar lui moeten zijn? Is het verkeerd om vermogen op te bouwen, zodat je in de toekomst niet tekort hebt? Als Jezus zegt dat de vogels niet zaaien, maaien en verzamelen laat Hij zien dat dit normale menselijke bezigheden zijn en dat ze ook moeten gebeuren. Wel bedoelt Jezus dat Zijn discipelen moeten leven in compleet vertrouwen op Gods voorzienigheid en niet hun veiligheid moeten zoeken in hun eigen talenten om te overleven. De discipelen moeten bidden: *Geef ons heden ons dagelijks brood* (Mattheus 6:11). God geeft geen voedsel, omdat mensen werken voor hun voedsel, hoe nodig dat ook is, maar Hij geeft het, omdat mensen meer waarde hebben dan de vogels!

Het tweede voorbeeld is die van de lelies in het veld. Het Griekse woord voor lelie betekent in het algemeen zoiets als een wilde bloem. Daarmee wordt een bloem bedoeld, die groeit zonder verzorging van mensen. De activiteiten in het eerste voorbeeld, namelijk zaaien, maaien en oogsten, waren in die tijd echt voor de mannen bedoeld. De activiteiten in dit voorbeeld, namelijk huishoudelijk werk en spinnen waren echt vrouwen bezigheden. Hieruit blijkt ook dat er vrouwen waren onder de mensen die Jezus volgden.

In vers 30 laat Jezus zien dat zelfs gras, dat door een houtgebrek als brandstof werd gebruikt, door God verzorgd wordt.

31 Wees daarom niet bezorgd en zeg niet: Wat zullen wij eten? of: Wat zullen wij drinken? of: Waarmee zullen wij ons kleden?

32 Want al deze dingen zoeken de heidenen. Uw hemelse Vader weet immers dat u al deze dingen nodig hebt.

33 Maar zoek eerst het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid, en al deze dingen zullen u erbij gegeven worden.

De verzen 31 t/m 33 zijn een samenvatting van het voorgaande. Vragen naar voedsel, drinken en kleding waren in die tijd hele normale vragen, want de werkloosheid was hoog en er waren veel bedelaars. De economische condities waren slecht. Nog specifieker, Jezus sprak deze woorden tegen Zijn discipelen, die al hun bezittingen achter zich gelaten hadden. Hij zegt heel duidelijk: Wees niet bezorgd, want God zorgt voor jullie! Alleen de heidenen zoeken al deze aardse dingen.

Zoekt eerst het Koninkrijk van God! Het zoeken naar het Koninkrijk van God moet de enige bezigheid zijn bij Zijn discipelen. Eerst geloven in de Vader die weet wat we nodig hebben en die beloofd heeft om voor ons te zorgen. Als de discipelen aan Jezus vragen of ze naar huis mogen om hun vader te begraven zegt Jezus: Volg mij, en laat de doden hun doden begraven (Mat. 8:22).

Het Koninkrijk van God betekent dat God de enige en absolute Koning in iemands leven is. God als schepper is altijd een soeverein God geweest. Aan de andere kant wordt Hij als Koning gemaakt door Zijn volgelingen, die instemmen met Zijn regels en leiding.

Het belangrijkste aspect van het Koninkrijk van God is Zijn gerechtigheid. Als het Koninkrijk van God en Zijn gerechtigheid werkelijkheid worden in het leven van Zijn discipelen, dan worden al die dingen als voedsel, drinken en kleding erbij gegeven door God. Het Koninkrijk van God is een primaire gift. Als iemand het Koninkrijk van God gevonden heeft, zullen alle andere dingen hun waarde verliezen. Net zoals in de gelijkenis van de schat in de akker. Die man verkocht ook alles wat hij had en kocht de akker met de schat.

34 Wees dan niet bezorgd over de dag van morgen, want de dag van morgen zal voor zichzelf zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn eigen kwaad.

De optimistische belofte in vers 33 gaat zij aan zij met de harde realiteit die de discipelen elke dag zien, namelijk dat elke dag genoeg heeft aan zijn eigen kwaad. Zij (en wij!) moeten op God vertrouwen dat Hij dagelijks brood zal geven en de dag van morgen moeten we in Zijn hand laten. Een bedelaar kreeg namelijk ook altijd maar voedsel voor 1 dag.

“En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren”

Efeze 4:17 – 5:2

Door: Martijn

In dit gedeelte wordt Matteüs 6:12 behandeld, waarbij de nadruk ligt op de verdieping die Paulus bij het thema schuld en vergeving geeft in Efeziërs 4:17 t/m Efeziërs 5:2. Eerst wordt er enige achtergrondinformatie gegeven vanuit het Oude en Nieuwe Testament met betrekking tot dit thema, waarna het Bijbelgedeelte uit Efeziërs en de daarbij horende contextuele informatie wordt behandeld. Tot slot volgen nog enige suggesties over een eventuele uitstap naar een extra verdiepend onderwerp.

Achtergrondinformatie

Schuld en vergeving in het Oude Testament

Voor de Israëlieten waren zaken rond het thema schuld en vergeving erg ingewikkeld. Het volk moest zich houden aan een hele batterij geboden en verboden, beschreven in o.a. Leviticus en Deuteronomium, met als belangrijkste onderdeel de Tien Grondregels (de Tien Geboden, Exodus 2:23-3:22). Als een van deze regels werd overtreden, bracht men een offer gebracht om zo vergeving bij God te krijgen, zoals werd voorgeschreven in de Wet. Op deze manier beleed men schuld aan God, waarbij het natuurlijk ging om oprecht berouw. Maar met een dergelijk strak systeem is het gemakkelijk om in een sleur te vervallen, waarbij het alleen gaat om de uiterlijke vorm terwijl God in het dagelijks leven aan de laars gelapt wordt. Dit gebeurde dan ook regelmatig bij de Israëlieten en het had een averechtse werking bij God (Amos 5:21-24). Want het gaat God niet om de offers, maar om het hart. Daarom is een schuldbelijdenis in het gebed nodig (Psalm 32).

In Israël bestonden er veel misverstanden over hoe vergeving door God in zijn werk ging. Zo dachten velen dat het leven een optelsom was van goede werken, waarbij een zonde wat van het ‘tegoed’ aftrok. Door een offer te brengen werd de schuld vergeven en het ‘tegoed’ hoger, waarbij een te laag tegoed zou leiden tot de dood. Ook dacht men dat de zonden van ouderen van invloed zouden zijn op het ‘tegoed’ van hun kinderen. Met deze gedachten rekende de profeet Ezechiël af in Ezechiël 18. In dit gedeelte zegt God bij monde van Ezechiël tegen Israël dat iedereen aansprakelijk is voor zijn eigen daden. Dus alleen wie zondigt zal sterven (Ezechiël 18:4). Ook vergeeft God schuld als iemand na een zondig leven tot inkeer komt, want Hij wil dat een mens tot inkeer komt en in leven blijft (Ezechiël 18:21-23). Maar dit werkt ook andersom. Als iemand eerst goed leeft, maar daarna een slecht mens wordt, heeft hij niets aan het tegoed van zijn goede daden (Ezechiël 18:24).

Schuld en vergeving in het Nieuwe Testament

In het Nieuwe Testament geven de woorden en daden van Jezus belangrijke informatie over Gods kijk op schuld en vergeving en een levensstijl vanuit dat perspectief. In de tijd waarin Jezus leefde werd er nog steeds erg veel waarde gehecht aan de uiterlijke vorm. Jezus ging tegen deze tendens in door de nadruk te leggen op een oprechte berouw (Lukas 18:9-14).

Een berouw die niets te maken heeft met de uiterlijke vorm, want God ziet in het hart wat wij niet zien.

In het Onze Vader (Matteüs 6:9-15), het gebed dat Jezus ons leert in de Bergrede, benadrukt Hij sterk dat de vergeving van schulden door God samengaat met het vergeven van de naaste (Matteüs 6:14-15). Het belang hiervan komt ook naar voren als Jezus naar aanleiding van een vraag van Petrus zegt dat je je broeder of zuster zeventig maal zeven moet vergeven (Matteüs 18:21-22). Meteen na dit antwoord vertelt Hij de gelijkenis over de koning die een schuld van het vermogen van tienduizend talent kwijtschold bij een van zijn dienaren. Maar toen deze dienaar daarna het hart niet bleek te hebben om een andere dienaar het schijntje van honderd denarie kwijt te schelden, werd de eerste dienaar zwaar gestraft door de koning (Matteüs 18:23-35). God vraagt dus een vergevingsgezinde houding van mensen die Hij heeft vergeven.

Nadat Jezus is opgestaan uit de dood, is het aan ons om te geloven dat Hij voor al onze zonden is gestorven. Door het geloof alleen zullen we vergeving krijgen van zonden (Handelingen 26:18b). Maar als je dat geloof hebt aangenomen, hoe moet je dan leven vanuit die vergeving? De apostel Paulus geeft in zijn brieven vele praktische tips over het christen-zijn. In zijn brief aan de Efeziërs schrijft hij onder andere over het verschil tussen de oude en de nieuwe mens (het leven voor en na de bekering). In dit gedeelte kun je verschillende tips vinden over hoe jij als christen kunt leven vanuit de vergeving van je zonden. De meest relevante tips in dit gedeelte gaan we behandelen (Efeziërs 4:17-5:2).

Behandeling Efeziërs 4:17 t/m 5:2

Contextueel

In de brief aan de Efeziërs beschrijft Paulus de kerk als een lichaam met verschillende ledenmaten, met Jezus aan het hoofd. Veel Bijbeluitleggers denken dat de brief oorspronkelijk aan meerdere gemeenten is geschreven, omdat de brief geen specifieke voorschriften voor één bepaalde gemeente bevat, en het oudste handschrift niet vermeldt dat de brief aan de gemeente van Efeze is geschreven. Dit lijkt aannemelijk, omdat er in de verschillende gemeenten op uiteenlopende manieren vorm werd gegeven aan het geloof. Vanwege deze verschillen was verdeeldheid en scheuring een kwaad dat gemakkelijk de kop op kon steken. Daarom maande Paulus op tot eenheid. Alle gelovigen hadden immers één overeenkomst, namelijk Jezus Christus als middelpunt in hun leven. Alle gemeentes en alle gemeenteleden, Joden en heidenen, vormden samen één lichaam, en iedereen had zijn eigen taak in dat lichaam. Vanaf hoofdstuk 4 geeft Paulus praktische tips die te maken hebben met het nieuwe leven met Christus. Hierbij geeft hij mooie voorbeelden, zoals aan het eind van de brief de beschrijving van de geestelijke wapenrusting. In Efeziërs 4:25 t/m 5:2 spoort Paulus de gemeenten aan hun oude leven achter zich te laten (ze zijn immers vergeven) en geeft hij tips over de omgang met medechristenen.

Tekstuitleg

Paulus begint in vers 17 met een vermaning (vs. 17a). Hij bindt de gemeenten op het hart, in de naam en door het gezag van God, dat ze niet langer op dezelfde manier in het leven moeten staan als de heidenen. Ook bekeerde heidenen kunnen, ook al leven ze midden in een niet-christelijke maatschappij, het verschil maken. In vers 18 en 19 beschrijft Paulus een leven buiten christus eruit ziet: mensen hebben een verduisterd (niet helder) verstand en ze

zijn vervreemd van het leven met God (en hebben er een afkeer van) omdat ze Hem niet kennen. Dat is een bewuste keuze, want ze hebben hun hart voor Hem gesloten. Het gevolg van zo'n afgestompt hart (een hart zonder zondebesef en een onderdrukt geweten) is losbandigheid en zedeloosheid.

Maar zo hebben wij Jezus niet leren kennen (vs. 20). Hij geeft een totaal ander voorbeeld door Zijn levenswandel waarin ook de gemeenten zijn onderwezen (zo suggereert Paulus in vs. 21). In vers 22 t/m 24 vertelt Paulus hoe je komt tot zo'n levenswandel. Je moet namelijk de oude mens (je oude levenswandel) uittrekken en je aankleden met de nieuwe mens (zodat je hart en je denken vernieuwd worden), je moet wedergeboren worden. Dat houdt in dat alle zondes, oude verlangens enz. achter je gelaten moeten worden, want die misleidende begeerten leiden tot de dood. Het is niet zo dat een christen dan helemaal niets meer merkt van die oude mens, want die is geniepig en kan soms de kop op steken. Maar, het kenmerk van een christen is wel dat de oude mens aan het afsterven is. Als die oude mens niet gedood is, worden de zondige verlangens van de oude mens met de dag erger. De nieuwe mens die je aantrekt is geschapen door God, naar Zijn beeld, en helpt je te leven in echte rechtvaardigheid (de eigenschap die te maken heeft met het tweede deel van de Tien Geboden, de omgang met de naaste) en heiligheid (de eigenschap die te maken heeft met het eerste deel van de Tien geboden, de gehoorzaamheid aan God). Die heiligheid is een andere soort heiligheid dan de uitwendige ceremoniële heiligheid van de Joden.

In vers 25 t/m 32 benoemt Paulus verschillende specifieke kenmerken van het oude lichaam, waarbij hij de gemeenten aanspoort de dingen te doen die bij het nieuwe lichaam horen. Zo wordt men aangespoord de leugen af te leggen, en alleen waarheid te spreken naar elkaar. Het is namelijk gemakkelijk om met een leugentje om eigen bestwil de soms negatieve waarheid te omzeilen, maar zo kun je als leden van één lichaam niet goed met elkaar communiceren. Juist christenen zijn elkaar de waarheid verschuldigd. In vers 26 geeft Paulus aan dat je boos mag worden, maar dan zonder te zondigen. Wanneer is een boosheid zonde? Een goede vuistregel geeft Matthew Henry: 'om boos te zijn zonder te zondigen, moet je boos zijn op de zonde.' Daarbij is het niet de bedoeling dat je boos blijft en dat die boosheid verandert in bitterheid. Daarom geeft Paulus de tip: laat de zon niet ondergaan over uw boosheid. De toevoeging in vers 27 geeft aan dat je de duivel in je hart toelaat als je boos blijft. En dan kan die boosheid de oorzaak zijn van allerlei verkeerde dingen die je in je bitterheid doet. In vers 28 spoort Paulus de mensen aan eerlijk de kost te verdienen. Zo kom je niet in verleiding om te stelen, en kun je delen met de armen. Ook vuile taal is bij een christen ongepast (vs. 29). Hierbij kun je denken aan het uitspreken van negatieve dingen over een ander, maar ook aan schunnige moppen. Ook dat soort taal kan namelijk wat met (de hartstochten van) toehoorders doen. Beter is het als je goede, opbouwende dingen zegt, waar anderen ook iets aan hebben. In vers 30 wordt men aangespoord de Heilige Geest niet te bedroeven. De Heilige Geest bedroef je met alle zondes die in het voorgaande tekstgedeelte werden benoemd, want door die dingen te doen belemmer de Hem in het werken in je hart. De Heilige Geest is de zegel, de stempel, die een christen onderscheid van de rest van de wereld. Als Jezus terugkomt worden alleen degenen met die stempel verlost van hun zondige lichaam. Zij ontvangen het eeuwige leven.

Paulus vat het geschrevene samen in vers 31 en 32. Hij spoort de gemeenten aan het oude lichaam door God van zich af te laten nemen (alle bitterheid, woede, toorn, geschreeuw, laster en slechtheid). Daartegenover staat dat men vriendelijk en barmhartig ten opzichte

“En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze”

1 Mattheus 4, vers 1 t/m 11

Door: Jan

Deze JV avond staat de zesde bede van het onze Vader centraal. De tekst die wij hierbij gaan lezen komt uit 1 Mattheus 4 vers 1 t/m 11.

Deze tekst gaat over de verzoeking van Jezus in de woestijn.

In deze tekst kwam ik opmerkelijke teksten tegen die mij stil deden staan bij het thema verzoeking en verlossing van de boze. We gaan stil staan bij drie aspecten die ik uit wil lichten: Een, verzoeking, wat betekend verzoeking? Jezus werd door de Geest naar de woestijn geleid om verzocht te worden, wat betekend dit? Twee, verlossing van de boze, elke moment afhankelijk zijn van God. Wat betekend verlossing? Wie zijn wij hierin en wat betekend deze afhankelijkheid? Ten derde, volharding. Hoe leren wij ons staande houden in het geloof midden in deze wereld?

1 Mattheus 4 vers 1 t/m 9

Deze 9 verzen gaan over de verzoeking die Jezus kreeg in woestijn. Jezus werd door de Heilige Geest geleid om verzocht te worden door de duivel in de woestijn, dit was gelijk na zijn doop door Johannes de Doper. Jezus had net bevestiging gekregen van God de Vader dat Hij Zijn Geliefde Zoon was in Wie Hij welbehagen had. De woestijn waar Jezus nu heen werd geleid staat voor dood en verderf en herinnerde aan de reis van Israel door vele verzoeken naar Kanaan. Hier wordt Jezus drie keer verzocht door de duivel ook wel diablo. Hij die stookt en scheiding brengt tussen God en mensen. De eerste verzoeking is dat de duivel wil dat Jezus van stenen brood maakt. Jezus had honger, want hij had veertig dagen gevast. Vasten betekend droefheid hebben over zonde, verderf en dood. De duivel weet goed hier dus goed op in te spelen, maar Jezus verwerpt de gedachte van de duivel, dat de mens alleen van brood eet. Jezus leeft door God en naar God dit betekend dat Hij leeft vanuit het woord van God. De tweede verzoeking komt voort uit een visioen de duivel neemt hem mee op een hoge plaats en hij wil dat Jezus God zal dwingen om Hem op te vangen als hij naar beneden gaat springen. Jezus leeft door God en naar God en leeft dus vanuit de wil van God. U wil geschieden in plaats van de Vader willen dwingen. Uit het lijden van Christus blijkt Zijn gehoorzaamheid aan de Vader. Als derde verzoeking wil de duivel dat Jezus hem aanbidt. Op dat moment zendt Jezus de duivel weg: Ga weg, satan! Jezus wil en dat is de kern alleen God aanbidden en dienen. Een verzoeking kan twee kanten op gaan. Van de ene kant is het de poging van de duivel om je tot zonde te brengen en van de andere kant is het Gods weg om te beproeven en te versterken. Het is dus een tweestrijd, een crisis. Een crisis heeft te maken met een ingrijpende gebeurtenis. Het kan twee kanten opgaan, het kan te maken hebben met een terminale patiënt, te maken hebben met werk blijf ik deze baan houden, een crisis is een proces of is opeens. Wat vooral bedoeld wordt in de tekst is de crisis van de zonde. Luther heeft eens gezegd: ‘Je kunt niet voorkomen dat er vogels over je hoofd vliegen, maar je kunt wel voorkomen dat ze een nest in je haar maken.

Al mag je nog zo’n van de buitenkant goede christen lijken en ook al doe je zoveel dingen voor de kerk hoe ga jij om met deze crisis? In de tekst zag je dat de duivel precies wist waar

hij (in eerbied gezegd) Jezus kon pakken. Weet jij dat voor jezelf ook? Ga bij jezelf na en bidt ervoor dat je niet in verzoeking komt. Gelukkig hoef je dit niet zelf te doen, maar je mag er om bidden. Jezus zegt ook waakt en bidt tegen zijn discipelen in Getshemané toen Hij ze zag slapen. Waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig om Gods wil te doen, maar het vlees(de menselijke natuur) is zwak.

Zondag 52a Wat is de zesde bede?

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.

Dat wil zeggen:

Wij zijn van onszelf zó zwak, dat wij zelfs geen ogenblik kunnen standhouden, en bovendien houden onze doodsvijanden - de duivel, de wereld en ons eigen vlees - niet op ons aan te vechten.

Daarom bidden wij U: wil ons toch staande houden en sterken door de kracht van uw Heilige Geest, zodat wij in deze geestelijke strijd niet het onderspit delven, maar altijd krachtig tegenstand bieden, totdat wij uiteindelijk de volkomen overwinning behalen.

Vanuit zondag 52a mogen we leren wat verlossing betekent. Uiteindelijk betekent verlossing de volkomen overwinning. Deze volkomen overwinning is de hoop die wij hebben in dit leven, dan zullen wij Christus zien in Zijn Heerlijkheid en leven zonder zonde.

Wij moeten leren om afhankelijk te zijn van onze Vader in de Hemel. Dit is op het moment dat je gaat erkennen dat je in een crisis zit. Je mag bidden om niet in verleiding te komen, maar nog belangrijker is het om te bidden voor verlossing van je eigen ik. Dit betekent de geestelijke boosheid in onszelf die geneigd is tot zonde. Dit hebben wij niet eventjes nodig, maar elke dag. Dit is dus steeds weer. Het betekent leven vanuit de genade en verlossing. Wetende dat Christus is gestorven voor ons en dat wij op Hem onze hoop hebben gevestigd en dat Hij ons ook verder verlossen zal(2 cor 1:10).

Volharden in het geloof betekent zien op Christus. Het betekent afhankelijk zijn van God. U wil geschiede, niet de mijne. Het is om Jezus wil amen. Volharden in het geloof is het lastigst wat er is. Je zult gehaat worden, omdat je in hem gelooft, mensen worden zelfs vervolgd omwille van Zijn Naam. Mensen zijn er zelfs al voor gestorven. Het geloof bindt ons ook samen en laat ons samen een gemeenschap zijn. Hierin hebben we elkaar nodig. Over God praten met je vrienden is misschien niet makkelijk. Ik hoop dat jij hier op JV dat wel durft in de Bijbelstudies die wij met elkaar bespreken. Misschien heb je ook wel vrienden die niet christelijk zijn en ben je de enige in de klas die in God gelooft. Maak je keuzes voor Hem die je bij zal staan in de verzoeken/verleidingen die jij op je pad krijgt. En bidt vooral: en leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de Boze

‘Omdat hij van Mij houdt zal ik hem redden; Ik bescherm hem, want hij eert mijn naam. Dat is Gods belofte aan iedere gelovige (Ps 91:14). Maak er aanspraak op; die belofte geldt ook voor jou.

Bronnen:

- Bijbel met kanttekeningen Dr J. H. Bavinck en Dr A. H Edelkoort
- Groeien in Christus J. I. Packer

“Want van U is het Koninkrijk, en de kracht en de heerlijkheid tot in eeuwigheid”

Jesaja 25

Door: Michael

Er is gekozen voor Jesaja 25, met als inleiding Jesaja 24. In hoofdstuk 24 komt het vernietigende oordeel van God naar voren. Het contrast tussen Gods koninkrijk en de wereld kan haast niet groter. God is de grote rechter. Maar in Jesaja 25 zie je heel duidelijk een profetie over het aanbreken van het Koninkrijk in Christus. Nu al.

Het boek Jesaja is het eerste profetische geschrift. Jesaja wordt algemeen gezien als de grootste profeet. Zijn dienst omspant de regeringsperiodes van vier koningen van Juda. Hij is opgegroeid in een aristocratische familie en trouwt met een profetes. In het begin is hij nog wel populair, maar al gauw wordt hij, net als de meeste andere profeten, veracht omdat zijn boodschappen streng en confronterend zijn.

Jesaja 24

De verzen 1 en 3 laten duidelijk het beeld van Gods oordeel zien. Hij laat aan Jesaja zien wat er met de wereld gaat gebeuren. Het gaat om verwoesting, omkering van het oppervlak, verspreiding van zijn inwoners en plundering. De tekstgedeelten “*De Heere maakt*” (vers 1) en “*want de Heere heeft dit woord gesproken*” (vers 3) laten duidelijk zien dat God dit besloten heeft. Dit is natuurlijk niet zonder reden. Vers 5 geeft dit weer met “*Want het land is ontheiligd door zijn inwoners: zij overtreden de wetten, zij veranderen elke verordening, zij verbreken het eeuwige verbond.*” De mensen weigerden God als Vader te eren, hun levenswandel was niet heilig en ze zijn ondankbaar, ondanks alles wat God voor hen gedaan heeft en Zijn liefde die Hij aan hen heeft gegeven. De mensen hadden Zijn wetten overtreden en Zijn Verbond geschonden. De consequentie volgt in vers 6: “*Daarom verteert de vervloeking het land en moeten zijn inwoners boeten*”. Als we niet ophouden met zondigen, en misdaad op misdaad stapelen, is het dan niet zeer terecht dat de aarde voor ons dor en onvruchtbaar wordt, opdat we deze vloek des te duidelijker opmerken en er des te meer van onder de indruk komen?

Er komt een dag dat dit alles gaat gebeuren, zoals Jesaja in vers 21 beschrijft. “*Maar naar vele dagen zal er weer naar hen omgezien worden*” (vers 22). Jesaja geeft hier een soort van dreigement. Omdat de mensen hardnekkig met God de spot dreven en door bleven zondigen, daarom zal Hij zonder haast te maken hen net zo lang straffen tot ze er tenslotte – dan is het al te laat – achter komen wat de oorzaak daarvan is. Vers 23 geeft al een beschrijving van troost. “*De volle maan zal rood worden van schaamte, de gloeiende zon zal beschaamd worden.*” Wanneer God Zijn volk zal bezoeken en de Kerk van Haar vuilheid zal reinigen, dan zal Hij Zijn Rijk herstellen. En wel op zo’n manier, dat het de glans van de zon en sterren zal doen verbleken. Dit wordt ondersteund door de tekst “*Als de Heere van de legermachten zal regeren op de berg Sion*”, want wanneer God Zijn Koninkrijk op de Sion gevestigd zal hebben, dan zal de heerlijkheid daarvan bij de restauratie van Zijn volk heerlijk zijn, dat de dingen die mensen verblinden donker zullen zijn. Op deze berg zal God altijd regeren met Zijn barmhartigheid en reddende genade. De restauratie van de kerk zal in Christus vervuld worden.

Jesaja 25:1-5

Aangezien God verschrikkelijke rampen aan Jesaja had laten zien – dit beschrijft hoofdstuk 24 – moest Jesaja wel, overweldigd door zorg en verdriet, zich tot God wenden. Hij is er van overtuigd dat God onder alle stormen voor Zijn Kerk zal zorgen, en dat Hij degenen die Hem verlaten hebben aan Zich zal onderwerpen. Jesaja vertrouwt op Gods barmhartigheid, vandaar dat hij God blijft loven en prijzen. Hij zegt dit ook met: *“Heere, U bent mijn God, ik zal U roemen, Uw Naam loof ik”* (vers 1). Jesaja belooft hier aan God de lof te zullen brengen, die Hem toekomt. Als wij in ons hart niet voortdurend vast vertrouwen op Gods genade, dan is dit onmogelijk. Dit geloofsvertrouwen is de bron van vreugde. God heeft grote dingen gedaan, zelfs niet godsdienstige mensen erkennen dat er grote dingen gebeuren. Maar allen zij, die Gods goedheid en wijsheid geproefd hebben, kunnen hun winst doen met Zijn werken.

In vers 2 denkt Jesaja aan het doel van al die straffen, want God heeft daardoor en daarmee de koppigheid van de mensen willen breken en bedwingen. Op geen enkel andere manier dan de verschillende rampen had Hij hen aan Zich kunnen onderwerpen. Met de *‘vesting van vreemden’* bedoelt Jesaja dat vreemdelingen die geen woning hebben daar verblijfsruimte zullen vinden, omdat er geen inwoners zijn. *“De stad van de gewelddadige volken zal U vrezén”* (vers 3). Velen denken dat zij God voldoende hebben geloofd en geprezen door Hem met de mond te prijzen. Maar het gaat niet alleen om woorden, het is een zaak van het hart. Zolang de gewelddadige verblind zijn door rijkdom en ijdel vertrouwen, zullen ze zonder blikken of blozen de spot drijven met Gods oordelen en zich nooit aan Hem onderwerpen. *“Want U bent voor de geringe een vesting geweest”* (vers 4). Dit is de vrucht van de bekering, we moeten weten dat we arm en behoevend moeten zijn, om te beseffen dat er bij God hulp voor ons is. Door het lijden, sterven en de opstanding van Jezus is deze hulp – genade – mogelijk. Met de beeldspraak van *“Want het razen van geweldplegers is als een vloed tegen een muur”* (vers 4) wil Jesaja zeggen dat de goddelozen, wanneer ze alles mogen doen om schade te maken, dit met zo’n geweld zullen doen dat alles wat hen in de weg staat verwoest zal worden. Als God ons niet te hulp zou komen, dan zou het met ons leven gedaan zijn. God zal een einde maken aan de verwoestingen van de goddelozen, *“als de hitte door schaduw van een dikke wolk zal het gezang van de geweldplegers worden gedempt”*. God is trouw in het uitvoeren van Zijn plannen en in het nakomen van Zijn beloften. Vanaf de schepping tot in de huidige tijd was Hij betrouwbaar, zegt Jesaja hier. Alles wat uit Gods mond komt, alles wat verkondigd wordt, staat muurvast.

Jesaja 25:6-12

In vers 6 laat Jesaja nog meer van Gods genade zien, door het voorbeeld te gebruiken dat David in Psalm 22 ook heeft gebruikt. David geeft in de verzen 27-30 een beschrijving van het Rijk van Christus. *“Het zal zijn”,* zegt David, *“dat de armen en de rijken aan deze feestmaaltijd zullen aanliggen en daar zullen eten en verzadigd worden”*. God nodigt zowel de Joden als de heidenen uit voor deze schitterende overvloedige maaltijd. *“Op deze berg”* (vers 6) duidt niet op de berg Sion, maar op de Kerk. Daar wordt God gediend en daar komt het Evangelie vandaan. Buiten de Kerk heeft niemand deel aan deze maaltijd. In vers 7 zegt Jesaja dat God belooft om de sluier, waarmee de volken blind en ontwetend gehouden werden, te zullen wegnemen. Met andere woorden: door het licht van het Evangelie is deze duisternis verdreven. Dit benadrukt opnieuw dat ook de heidenen (wij) geroepen worden, want alle volken die eerst bedolven waren onder allerlei bijgeloof en dwalingen, worden tot deze maaltijd genodigd. *“Hij zal de dood voor altijd verslinden”* (vers 8). Jesaja belooft in het

kort dat er onder Christus' bestuur een volmaakt geluk zal zijn. En om dit nog beter uit te drukken, gebruikt hij verschillende beelden, die heel goed met een volmaakt geluk overeenkomen. Het ware geluk is dat het niet tijdelijk of vergankelijk is. Zelfs de dood kan het niet wegnemen. Laten we niet bang zijn voor de smaad en de hoon van de mensen, want eens zal ons dat de allergrootste heerlijkheid bezorgen. Het vers eindigt met *"want de Heere heeft gesproken"*. Hier wijst Jesaja erop dat deze dingen niet door een mens, maar door God tot stand worden gebracht.

"Op die dag zal men zeggen: Zie, Dit is onze God" (vers 9). Dit toont aan dat Gods weldaden door de mensen worden ontvangen en genoten. Mensen zullen aan de maaltijd deelnemen en eeuwige blijdschap ervaren. Men ervaart Gods genade. *"Wij hebben Hem verwacht"*, hiermee wijst Jesaja op het geduld en de volharding van hen, die God in Christus hebben 'omhelsd'. Het moet niet tijdelijk zijn, nee, we moeten standvastig zijn tot het einde. Hij waarschuwt de gelovigen – en dus ook ons – dat het heil een zaak van hopen en verwachten is. Christus zal onze hoop op Hem nooit beschamen, wanneer wij Hem geduldig aanroepen. *"De hand van de Heere zal rusten op deze berg"* (vers 10). 'De hand' moet gelezen worden als 'de hulp', het is als troost bedoeld. Jesaja zegt hiermee dat God eeuwig met Zijn Kerk zal zijn. *"Maar Moab zal onder Hem worden vertrapt"* (vers 10). In dit tweede versdeel laat Jesaja een andere kant van Gods genade zien. Als God de vijanden van de Kerk straft, dan bewijst dit wel hoe lief Hem haar heil is. De Joden hadden namelijk geen dodelijker vijand dan de Moabieten. Onder de Moabieten worden alle vijanden van de Kerk gerekend. Ook al waren de vijanden tijdelijk sterker en onderdrukten ze de Kerk, toch zullen ze uiteindelijk hun straf wel krijgen. Gods doel hiermee is dat de gelovigen – als ze onderdrukt of vervolgd worden – de moed niet verliezen. De vertrapping/verplettering van de vijanden zal spoedig komen. Jesaja gebruikt nog een ander beeld, namelijk van een zwemmer die z'n handen uitspreidt om te zwemmen (vers 11). Een zwemmer spant zich niet helemaal in om vooruit te komen. Nee, zonder zich erg in te spannen strekt hij rustig z'n armen uit en komt hij vooruit. Zo heeft God geen grote kracht nodig om de goddelozen te verdelgen. Hoe sterk ze ook mogen zijn, moeiteloos verdrijft Hij hen. Hij zal door heel het vijandelijke rijk gaan. *"Hij zal uw hoge vestingmuren neerhalen, neerwerpen, neerstorten ter aarde"* (vers 12). Nu richt Jesaja zich rechtstreeks tot Moab. De sterke vestingmuren en verdedigingswerken zijn totaal waardeloos. Dit sluit aan bij het vorige vers: hoe sterk de vijand ook mag zijn, God overwint hen moeiteloos. *"Tot in het stof"* (vers 12). Dit komt niet neer op het gelijk maken met de grond, maar het wordt tot stof. Er zullen zelfs geen sporen meer van de muren te vinden zijn, zelfs geen ruïnes. Dit bevat ook een troost, want hoe hoogmoedig de vijanden ook mogen zijn, God overwint hen met gemak. En intussen moeten we het dan maar geduldig verdragen, dat ze – de vijanden – zolang machtig en sterk zijn totdat de tijd voor hun ondergang rijp is.

Syllabus JV HDDWEDVL

impossible is nothing